

Børne Blad

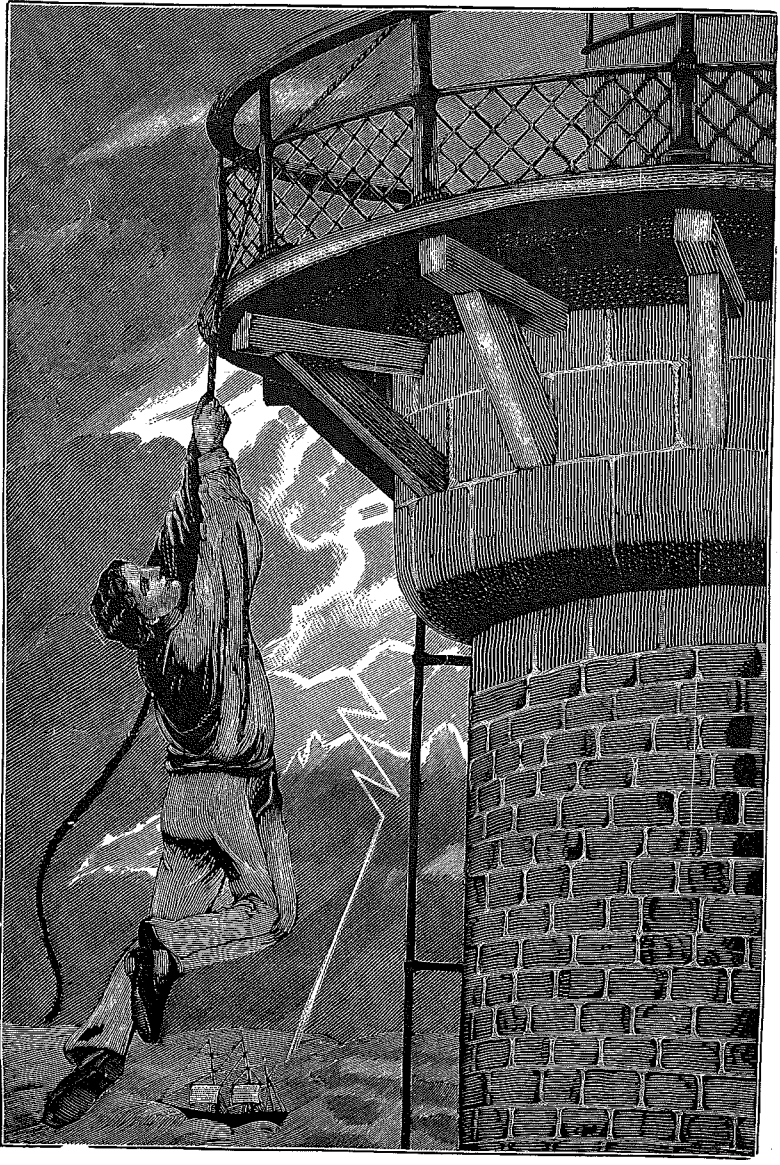
312.7
72.
389.35
10.65
400.00

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 7.

17de februar. 1895.

20de aarg.

En rædselsstund paa et fyrtaarn.

Børneblad

Utkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i foruds. 3 paster til en adresse paa over 5 ekspr. leveres det for 40 cents, og over 25 ekspr. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar expeditionen, ienoes diectte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Allt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. G. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Undervisningsplan for søndagskolen.

Anden aargang.

Sjette leste.

Det første bud.

II. Forbudet.

ABC-klassen: Matt. 10, 37: Jesus siger: „Hvo som elsker fader eller moder mere end mig, er mig ikke værd.“

Katekismus-klassen: Samme som ovenfor og Joh. 5, 23: „Alle skal ærer Sønnen, ligesom de ærer Faderen. Hvo som ikke ærer Sønnen, ærer ikke Faderen, som har udsendt ham.“

Forklarings-klassen: Samme som ovenfor og Jer. 17, 5 (Sp. 49).

Wink.

Om forbudet i almindelighed.

„Andre guder“ er slet ikke til; folk indbilde sig blot eller skaber sig andre guder.

— Der er ingenting i verden, som folk ikke kan gjøre til en afgud ved at frygte, elske eller forlade sig paa det, istedenfor paa Gud.

— At tilbede afguder er at forsølge siggyger, at omfavne skyer, at bygge paa luft, at støtte sig til intet.

— Grovt afguderi er aabent at tilbede en afgud istedenfor den sande Gud. Fint afguderi er med munden at tilbede den sande Gud, men i hjertet at tjene en afgud.

Grovt afguderi.

(Guldkalven, Bbh. 27, Seroboam, Bbh. 40.)

Da hertug George af Sassen laa paa sin døds seng, sagde munkene til ham, at han skulde bede jomfru Maria og andre helgener om at frembære bønner til Jesus for hans sjæl. Men den døendes samvittighed fik ingen fred, men blev bare mere besværet, jo mer han bad helgenerne om hjælp. Til sidst traadte en adelsmand op til sengen og sagde: „Hvorfor ikke gaa lige til Jesus selv, som siger: „Kommer til mig?“ Da sagde hertugen: „Det er Guds Ord; det giver hjertet fred.“

Om at gjøre sig selv til afgud.

Skjønt folk ikke kan enes om, hvilken af de mindre afguder de skal dyrke, saa er de dog alle enige i at dyrke den store afgud, sig selv.

— De fleste mænd og kvinder gaar aldeles op i sig selv. Deres hele liv er som et værelse behængt med speil, som, hvor de end ser hen og ved hvert blik, gengiver utallige billeder af deres eget ubetydelige jeg.

— Den, som ønsker at finde Gud, maa miste sig selv.

— Selvfornegtelse er at sige „nei“ til sig selv og „ja“ til Gud.

— Naar Satan ønsker en rig høst, saar han hovmod.

— Da Napoleon den første gjorde sig istand til sit angreb paa Rusland, forsøgte en af hans venner at faa ham til at opgibe sit foretagende og sluttede sine bemærkninger med ordspøget: „Mennesket spaar, men Gud raar.“ Napoleon svarte i sin fornæstelige stolthed: „Jeg baade spaar og raar.“ Da en kristen kvinde fik høre om denne keiserens ugudelige udtalelse, sagde hun: „Dette vil uden tvil vise sig at være vendepunktet i Napoleons lykke; thi ingen staving kan ustraffet gribe ind i Staversens retigheder.“ Udsaldet viste, at hun havde spaaet sandt; angrebet paa Rusland var begyndelsen til Napoleons fald.

Om at gjøre andre folk til sine afguder. (Eli, Bbh. 31, Peter, Bbh. 92, Pilatus, Bbh. 93.)

Det er slemt, naar en mand bliver en andens djævel; det er ogsaa slemt, naar en mand bliver en andens gud.

— „Saaledes lønner verden!“ raabte Klitus, da kong Alexander, hvem han saa trofast havde tjent, i et anfald af drukkenskab stak sit sverd gennem hans bryst.

Om at gjøre penge og denne verdens goder til sin afgud.

(Judas, Bbh. 88, den rige mand, Bbh. 66.)

En gylden nøgle aabner alle døre — undtagen døren til himmelen.

— I en vis fabrik i England kommer en fjøbmand ind kl. 9 om morgenen og gaar hjem kl. 5 om aftenen og har i al denne tid ikke bestilt andet end at tælle sine guldstykker og lægge dem i stabler paa ti hver. Og dette har han gjort hver dag undtagen søndag i tyve aar. Mynten er isandhed bleven hans mester. Han er selv bleven forvandlet til en mynt, kunde man gjerne sige, og kommer til at falde ned i ligkisten med en lydelig klirren.

— Den havefugle mand tager sit hjerte ud af sit bryst og fylder stedet, hvor det burde være, med penge.

Lessons for the Sunday School.

SECOND YEAR.

Sixth Lesson.

THE FIRST COMMANDMENT.

II. *What God therein forbids us do.*

ABC Class. Matt. 10. 37: Jesus says: "He that loveth father or mother more than me is not worthy of me."

Catechism Class. Same as above and John 5. 23: "All men should honor the Son, even as they honor the Father. He that honoreth not the Son honoreth not the Father."

Explanation Class. Same as above, and Jer. 17. 5—Qu. 49.

SUGGESTIONS.

In General.

"Other gods," than the triune God, do not really exist; people only imagine and make unto themselves other gods.

— There is nothing in the world which people cannot make an idol of, by fearing, loving, or trusting it instead of the Lord.

— To worship idols is to pursue shadows, to embrace clouds, to build on air, to lean upon nothing.

— Gross idolatry is openly to worship an idol instead of the true God. Subtle idolatry is outwardly to worship the true God, but inwardly to serve an idol.

Gross Idolatry.

(The golden calf, B. H. 27; Jeroboam, B. H. 40.)

When Duke George of Saxony was lying on his death-bed, the monks told him to ask the virgin Mary and other saints to pray to Christ for the salvation of his soul. But the conscience of the dying did not get peace, but was only the more troubled, the more he called upon the saints for help. At last a nobleman stepped up to the bed and said: "Why not go straight to Christ himself, who says, 'Come unto me?'" Then the Duke said: "That is God's word; that gives the heart peace."

The idol of self.

Though in particular undergods they differ, all men naturally agree in worshipping the great idol, self.

— To most men and women self is everything. Their whole life is a room lined with looking-glasses, presenting to them in all directions, and at every glance, innumerable reflections of their own petty and worthless selves.

— He that wishes to find God must lose himself.

— Self-denial is to say "No" to self, and "Yes" to God.

— When the devil wishes a rich harvest, he sows pride.

— While Napoleon the First was preparing for the invasion of Russia, a friend tried to make him give up his purpose, closing remarks on the subject with the proverb, "Man proposes, God disposes." The presumptuous pride of Napoleon, however, caused him to reply, "I dispose as well as propose." On hearing of this ungodly speech of the emperor, a Christian woman said: "This will undoubtedly prove the turning-point in the fortunes of Napoleon. No created being can lay claim to the power of the Creator without being punished for his presumption." The event proved the truth of her prophecy. The invasion of Russia was the beginning of Napoleon's fall.

Making idols of other people.

(Eli, B. H. 31; Peter, B. H. 92; Pilate, B. H. 93.)

It is bad when one man becomes another's devil; it is also bad when one man becomes another's god.

— "Thus the world rewards!" cried Clitus, as King Alexander, whom he so faithfully had served, in a drunken fit thrust a sword through his breast.

Making an idol of money and other things of this world.

(Judas, B. H. 88; the rich man, B. H. 66.)

A golden key opens all doors—except the door of heaven.

— In a certain British factory a merchant comes in at nine o'clock in the morning, and goes out at five o'clock in the afternoon, having done nothing else but count his sovereigns, and arrange them in piles of ten. And this he has done every day but Sunday for twenty years. The sovereign is indeed his Sovereign. He himself has, as it were, been changed into a coin, and will drop into his coffin with a clink.

— The covetous man takes his heart out of his bosom, and fills the place, where it ought to be, with money.

— Let us use all the good things of this earth which God gives us, as the workman uses his tools. Let them help us do our work, and then let them be put aside.

— We eat in order to live; we do not live in order to eat.

— The Christian regards fortune, favor, and friendship, as the tree regards its leaves. These fall off in due season, but their loss do not deprive the tree of its life. Thus the loss of everything else may be borne, if but God and his grace remain ours.

— He that claims to worship the true God, but either denies or deliberately omits to confess that Jesus Christ is the true God, worships a creature of his own fancy, an idol. For "he that honoreth not the Son honoreth not the Father."

„Padda“ Jover,

Gullis haab.

(Fortættelse.)

ud har sendt det!" Et nyt lys gik op for ham. Den store Gud i himmelen havde saaledes virkelig hørt hans bøn og havde svaret paa den, og det saa snart!

Stille og ærbødig bøjede Robert knæ ved siden af kurven og trykkede en rose til sine læber. „Guds blomster“, hvistede han.

Dette udtryk for hans taknemmelighed var ikke bestemt for selve blomsterne, men for ham, som havde sendt dem. Han tog dem nu sagte og forsigtig ud af kurven og bar dem fra sit eget lille kot ind i værelset ved siden af, hvor Gulli laa. Hun laa der saa bleg og mat at se til. Robert vidste, hvorledes hun længtede efter en kop te, og han fik graaden i halsen ved tanken paa, hvor haardt det vilde have været at møde dette lille taalmodige ansigt uden at have noget at give hende. Men den gode Gud havde sparet ham for denne smerte.

„Er du ikke svært sent oppe idag?“ sagde hun med et venligt smil. „Jeg synes, det maa være flere timer, siden jeg vaagne. — Men hvad er det, du har der?“ spurgte hun forundret. „Åa, Kobb, jeg tror næsten, det er blomster, ordentlige levende blomster! Nei saa nydelig de dufter!“ Og den lille pige syntes at drikke nyt liv af blomsternes vellugt.

„Hvor er de komne fra, Kobb?“

„Gud har sendt dem“, svarte gutten med en ærbødig tone, som gjorde Gulli rent forbauset. „Jeg ved nu, at Gud er i vort hus, og at han elsker os og hører os, naar vi raaber til ham; thi jeg bad Gud inat om at give os noget til frokost, og se, hvad han har sendt — o saa meget mere, end jeg bad ham om.“

Og Robert begyndte at tage op af kurven den ene ting efter den anden for Gullis forundrede blikke. Hun sagde intet, men saa blot med forbauselse først paa Robert og dernæst paa kurven og dens indhold.

„Idag skal du vel saa en prægtig frokost.“

Og snart havde Robert sat frem et saa rigeligt maaltid, at Gulli ikke kunde husse nogen- gang før at have seet saa meget godt paa en gang. Der var baade fæsk og eg, baade ferstt smør og god te.

Men idet de skulde begynde at forsyne

sig, stansede Robert sin lille søster. „Vi maa takke Gud for alt dette, sagde han alvorlig. Og han bøjede sit hoved, saaledes som han havde seet doktoren gjøre. „Gode Gud, Gulli og jeg vil gjerne takke dig for den mad, du har sendt os“, sagde han.

„Jeg tør endnu ikke kalde Gud min fader“, saaledes som doktor Donald gjorde“, tilføjede han, „men kanske han engang vil lade mig saa lov til at gjøre det.“

Hu begyndte børnene at spise. „Er det virkelig sandt, at Gud har sendt os alt dette, Kobb?“ sagde Gulli, mens hun spiste sit eg. „Da synes jeg, at du kunde bede ham om mad lidt oftere.“

„Jeg tror nok, at jeg kommer til at gjøre det nu, siden jeg ved, at han hører mig“, svarte gutten.

„Men jeg forstaar ikke, hvorfor du bad Gud om frokost til mig netop idag“, sagde Gulli noget forvirret. „Vi havde jo den halvdollar, som den snilde doktor gav dig igaar.“

„Jo ser du, Gulli, far kom hjem inat, og — og — ja, han tog pengene. Men nu vil vi ikke tale mere om den ting.“

„Saa, far kom alligevel hjem! Åa, Kobb, jeg er saa glad. Jeg sagde jo, at han vilde komme. Det var kjædeligt, at jeg skulde sove og ikke sit snakke med ham.“

Robert glemte ansigtet bag koppen, saa godt han kunde. „Jeg vil ikke sige noget til hende, stakkars liden!“ sagde han til sig selv. „Hun har saadan fast tillid til sin far, at hun vilde blive aldeles sønderknust, hvis hun fik vide alt.“

„Jeg kommer ikke til at føle mig saa alene idag, Kobb“, sagde Gulli, da gutten skulde gaa ud.

„Det var godt, Gulli. Men hvorfor vil du ikke føle dig alene idag?“

„Fordi jeg har disse nydelige blomster til selskab“, svarte hun og sluttede sig nærmere hen til bordet, hvor blomsterne laa.

„Hvilken fornielig pige du er?“ sagde Robert leende. „Jeg forstaar ikke, hvorledes blomsterne kan være til selskab for dig.“ Og efter at have givet hende et hjerteligt kys paa panden gik han ud.

5. Et besøg.

Et par timer senere hørte Gulli lyden af fremmede skridt i trappen. „Det er nogen,

som ikke er vant til at gaa her", sagde Gulli til sig selv, da hun hørte, hvorledes den kommende famlede sig frem og stansede. "Det er mørkt herop, naar man kommer fra gaden. Hvem det end er, saa bor han ikke her i huset; dertil har han for gode støvler", tænkte hun videre, mens hun sad og lyttede. "Der findes ikke i hele huset et par støvler, som knirker i hele huset", fortsatte hun sin samtale med sig selv, da hun hørte den fremmede banke haardt paa døren. "Nu har hun endelig luffet op", tænkte hun, da hun hørte lyden af stemmer. Samtalen derude fortattes en stund, derpaa luffedes atter madam Brunns dør. "Nu gaar vel den fremmede sin vej igjen", tænkte hun. "Nei, jeg tror — jeg tror virkelig, at han kommer hid!"

Og Gulli havde ret; thi i næste øieblik aabnedes døren, og en herre traadte ind.

I første øieblik blev Gulli noget forskrækket, men ved at se ind i disse venlige graa øine forbandt al hendes frygt.

"Goddag, lille Gulli!" sagde den fremmede, idet han satte sig paa en skrøbelig stol ved siden af Gullis seng og tog den lille, magre haand i sin. Robert havde beskrevet doktor Donalds udseende altfor godt, til at ikke Gulli straks kjendte ham igjen. Det var jo den rolige, lyse pande, det brune skjæg, den venlige, fornsiede stemme og den smilende mund — alt saaledes, som Robert havde sagt.

"De er sikkert doktor Donald. O, jeg er saa glad over, at De er kommen hid!" Og Gulli straalte over hele ansigtet af glæde.

"Du har gjettet ret. Men hvorledes staa det til med dig, min lille pige?"

Der var noget saa ubekribelig deltagende i doktorens stemme, idet han betragtede det blege, trætte, taalamodige ansigt.

"Jeg har søgt mig noget bedre idag. Jeg har ikke været saa alene idag. Blomsterne har holdt mig med selskab."

"Blomsterne? Ja, ja, jeg forstaaer." Og doktoren smaalo, da han saa, hvor kjærlig den lille pige strøg sin haand over blomsterne, som doktorens egen søster havde sendt hid.

"Forstaaer De, hvad jeg mener? — Det var morsomt. Robbi forstaaer mig ikke, naar jeg siger ham, at blomsterne taler til mig."

"Jo, jeg forstaaer det meget godt, Gulli; thi de taler ogsaa undertiden til mig. En anden dag skal jeg fortælle dig, hvad de siger mig, men idag vil jeg tale med dig om dig selv."

Derpaa gjorde han hende en mængde spørgsmaal om hendes sygdom. Mens han sad og talte med hende, blev udtrykket i hans ansigt stadig mere og mere alvorligt. Det var stadig mere større og større deltagelse, han betragtede hende.

"Se her, min lille ven", sagde han, "nu maa du spise nogle af disse druer." Med disse ord rakte han hende nogle store, deilige vindruklaser, som han havde fort med sig.

"Nei, saa smid De er! Hvor det smager deilig! Mine læber er ofte saa varme og tørre."

"Jasaa, du er ligesaa glad i druer som i blomster! Hvad mere synes du om?"

"Mest af alt er jeg glad i solskin. Jeg liker saa daarlig mørket. Men det er slet ikke altid mørkt herinde; undertiden skinner solen saa daffert ind til mig. Den viser sig først som en smal, lys stribbe derhenne paa muren, og saa kommer den nærmere og nærmere, indtil den fylder hele værelset. Men det er bare saa sørgeligt, at det er saa kort, den er her."

"Staffars lille Gulli!" sagde doktoren med taarefyldte øine.

"Jeg undrer mig paa, hvorfor alle kalder mig saa", sagde hun med sit lyse smil. "Det er vel, fordi jeg er syg, kan jeg tænke; men nu vil jo doktoren gjøre mig frisk igjen. Ikke sandt?"

Doktor Donald vendte sig bort og begyndte at gjøre istand noget medicin.

"Hvor længe tror doktoren det vil vare, før jeg kan springe om ligesom før?" Hun foldede sine smaa, magre fingre og ventede paa doktorens svar. Denne vendte sig mod hende og merkede, hvorledes barnets øine med et spørgende blik var fæstede paa ham. Der var noget i den unge læges ansigt, som gjorde hende bedrøvet, og hun sagde i en tone, som røbede hendes stufede forhaabninger. "Tror doktoren, at det vil vare meget længe, inden jeg bliver bedre?"

"Ja, ser du, min lille ven, du har været syg saa længe, og det er sent nu. Men jeg haaber, at medicinen vil lindre dine smerter."

(Fortsættes.)

En kjæk norsk sømand.

Het hændte ifjor ombord paa et engelsk postdampskib i nærheden af Trinidad, at en ung dame pludselig faldt overbord fra agterdækket. Hun havde fiddet paa ræfverket og seet i en kikkert paa en haj, der svømmede omtrent 50 meter bagenfor skibet med finnen over vandet.

Flere norske sømænd befandt sig ombord, og blandt dem var der en, som hed Gustav Lie og var hjemmehørende i nærheden af Sandefjord; han var netop beftjæstiget med at strække solseilene paa agterdækket, da han hørte skriget; straks sprang han agterud, greb i farten en livbøie og hoppede overbord. En af passagererne tog Lie i armen, idet han var paa vælingen, og bad ham ikke springe overbord, da der var en haj i kjelvandet. Gustav Lie hørte ikke dette og var allerede i vandet, før den anden havde talt ud. Dampskibets maskine blev straks stoppet, og der blev et forfærdeligt opstyr ombord blandt passagererne.

Det tog omtrent fem minutter, før Lie naaede hen til den ulykkelige dame, frøken Donald. Hun var en god svømmer og holdt sig faaledes oppe, men saa ikke Lie, før han var ved siden af hende og bad hende tage livbøien. Hun satte i et skrig, da hun troede, det var hajen der kom. Da hun saa, hvem det var, blev hun glad og tog livbøien under sig. Lie bad hende at være rolig, da en baad allerede var sat paa vandet og vilde være hos dem inden saa vieblikke.

„Hajen!“ var det eneste, hun svarede og fik Lie til at se i den modsatte retning. Den kom sagte henimod dem omtrent 20 meter borte.

Nærmere og nærmere kom den; snart var den blot 8—9 meter borte. Lie begyndte da at plasse baade med arme og fødder og bad frøkenen om at gjøre det samme. Dette skræmte hajen lidt, saa den stoppede og begyndte at gaa rundt dem. Imidlertid nærmede baaden sig, og de hørte førstestyrmanden raabe, at de maatte holde modet oppe. Da hajen saa baaden, stansede den først et vieblik, men satte derpaa som et lyn

ind paa Lie og frøken Donald. Lie greb da livbøien fra frøkenen, kastede sig raskt til den ene side og idetsamme som hajen stak hovedet over vandet for at gribe en af dem, stødte han livbøien lige i gabet paa den. Bøien kom paatvers i gabet, og hajens tænder tog flere stykker af den samt rev op Lies ene haand.

Saa vieblikke efter var baaden hos dem, og de blev trukne op. Damen var bevidstløs, hun havde tabt bevidstheden, da hun saa hajen svømme lige imod sig. Styrmanden saa nu, at der randt blod af Lies højre haand og bandt sit lommetørklæde om den. Da de kom ombord, blev den tapre redningsmand modtaget med et tredobbelt hurra, og alle stimlede sammen om ham. Han søgte imidlertid voldsomme smerter og talte ikke; han var bleven bleg som et lig og bevimede straks efter paa grund af blodtabet. Efter en stunds forløb kom ogsaa frøken Donald til bevidsthed igjen; det første, hun spurgte efter, var den prægtige sømand, som havde frelst hende fra den skrækelige haj. Skibets doktor forbandt Lies saar, og efter otte dages forløb var han omtrent lige frisk igjen.

Foranstaaende er meddelt efter en beretning i „Bestfold“ af et øienvidne, der indestaar for dets sandhed.

Oplosning paa gaader i nr. 5.

Skulte dyr: Bibe, grib, aal, and.

Bogstavgaaden: Trondhjem.

Firkantgaaden: D R A R

R S G A

A G R A

R A A R

Gaadespørgsmaal: 1. Gud. 2. Styggen. 3. Man sidder eller ligger. 4. Hestehaar.

